

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého, Ph.D. v právní věci žalobce: **I. P.**, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2018, č. j. OAM-988/ZA-ZA11-K09-2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2019, č. j. 4 Az 32/2018 – 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2018, č. j. OAM-988/ZA-ZA11-K09-2017. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Při posuzování věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce, občan Ukrajiny, podal dne 27. 11. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. V ní zejména uvedl, že je ukrajinské národnosti, náboženským vyznáním křesťan a nemá žádné politické přesvědčení. Je ženatý, přičemž jeho manželka pracuje v Polsku; má také zletilou dceru žijící v Rachovu. Ve vlasti naposledy bydlel v obci L. v Rachovském rajonu v Zakarpatské oblasti. Ze států EU pobýval a měl vízum pouze v ČR, a to od roku 1994, do vlasti jezdil jen na návštěvu. Jeho zdravotní stav je dobrý. O mezinárodní ochranu žádá poprvé, a to proto, že v ČR má zázemí a práci, a ve vlasti je nestabilita z důvodu ozbrojeného konfliktu na východě země. Během pohovoru vedeného dne 30. 11. 2017 dále uvedl, že až do svého odjezdu do ČR žil v Zakarpatské oblasti v domě s manželkou a dcerou, má tam registrovaný pobyt; nyní tam bydlí dcera s manželem a vnučkou. Ve vlasti má též sestru; bratr a druhá sestra žijí v ČR. Měl v ČR dlouhodobý pobyt, který si pravidelně prodlužoval, naposledy předal na základě plné moci veškeré potřebné dokumenty jisté osobě, jež měla povolení k dalšímu pobytu vyřídit; dne 28. 10. 2017 jej však kontrolovala policie a sdělila mu, že je v ČR nelegálně. Situace na východě Ukrajiny se jej nyní nijak nedotýká, ale konflikt se může rozšířit na celou zemi, stále jsou odváděni muži do války, ví to od ostatních Ukrajinců přijíždějících pracovat do ČR. Osobně nebyl nikým kontaktován, ale manželce pro něj asi v roce 2015 přinesli výzvu z vojenské správy, kterou nepřevzala; patrně šlo o povolání na armádní cvičení. Později on sám ani nikdo z rodiny žádnou

výzvu neobdržel. Ve vlasti již nemá rodinné zázemí. Bojí se povolání do armády, jelikož branná povinnost je do 55 let. V minulosti ve vlasti neměl potíže se státními orgány, policií ani armádou.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl městský soud k závěru, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav, přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil. Postupoval přitom v souladu s právními předpisy, opatřil si nezbytné podklady pro rozhodnutí, provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a objektivně je zhodnotil. Zjistil také všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, a přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Pokud jde o konkrétní žalobní námitky, obava ze služby v armádě a nasazení do válečných operací podle městského soudu není azylově relevantním důvodem. Svědomí žalobce jako důvod odpírání vojenské služby v azylovém řízení neuvedl a ani v žalobě netvrdil nic, co by nebylo možno subsumovat pod strach o život či pod pouhou averzi k vojenské službě. Žalobcovo povolání do armády či jeho nucená účast v bojových operacích jsou nadto vysoce nepravděpodobné, jelikož nikdy nepřevzal povolávací rozkaz do armády, jedinou výzvu z vojenské správy, jež mu byla doručována v roce 2015, jeho manželka nepřevzala, a v době vydání napadeného rozhodnutí mu bylo téměř 52 let. Podle souhrnné Informace Odboru azylové a migrační politiky navíc v letech 2016 a 2017 nebyla vyhlášena žádná mobilizace a ani se o žádné neuvažuje, na východoukrajinské frontě jsou již pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Žalobcův obecný nesouhlas s těmito informacemi, které bez dalšího označil za fikci, přitom nemůže obstát. Zakarpatská oblast, kde žalobce bydlel a má tam zázemí, pak leží mimo válečné oblasti na západě Ukrajiny. Žalobce ani neuváděl, že by mu hrozilo svévolné násilí v důsledku jeho individuální situace, námitky se týkají pouze východní Ukrajiny; poměry v jiných regionech se však nezhoršily. Několik bezpečnostních incidentů způsobených krajně pravicovou organizací Právý sektor, na něž žalobce poukazyval, pak mají spíše povahu kriminálního jednání způsobených jednotlivci. Rozhodnutí žalovaného tedy městský soud vyhodnotil jako zákonné a žalobu zamítl.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítal, že městský soud se řádně nevypořádal se všemi jím prezentovanými důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu, které jednoznačně potvrzují důvodnost žádosti. Podle jeho názoru soud tyto důvody zčásti nemístně zlehčoval a zčásti ignoroval. Městský soud konkrétně nevzal vůbec v potaz obavy stěžovatele z návratu do vlasti odůvodněné probíhajícím dlouhodobým vnitrostátním ozbrojeným konfliktem, „*kdy po návratu na Ukrajinu by musel nastoupit do armády a jít válčit, což s ohledem na strach o vlastní život nechce*“, „*navíc je to i v rozporu s jeho vyznáním*“. Přestože faktické boje probíhají aktuálně převážně ve východní části země, nelze podle stěžovatele zlehčovat ani situaci v západní části země, kde v průběhu uplynulých dvou let došlo k opakovaným násilnostem, jejichž obětmi se stali nevinní civilisté. Pokud by městský soud řádně ověřil veškeré stěžovatelem tvrzené skutečnosti, musel by tedy dojít k závěru, že je naplněn přinejmenším důvod pro udělení tzv. doplňkové ochrany § 14a zákona o azylu, a to z důvodu vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že prezentované důvody svým významem podstatně přesahují jeho vlastní zájmy a kasační stížnost proto není nepřijatelná ve smyslu § 104a s.ř.s.

[5] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ztotožnil se závěry městského soudu a plně odkázal „*na své vyjádření k žalobě, na správní a zejména podrobné soudní rozhodnutí, kde již jednou dotčené orgány dostatečně vyhodnotily důvody stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“. Svůj postup ve věci stěžovatele považuje za zákonný a správní rozhodnutí za bezvadné. Kasační stížnost proto označil za nedůvodnou a navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

[7] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že „[j]estliže kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[9] V projednávané věci Nejvyšší správní soud nenalezl žádnou otázku, k níž by považoval za nutné se vyjádřit v zájmu sjednocování judikatury, stěžovatel ostatně takovou ani sám nedefinoval. Jím tvrzená pochybení městského soudu by pak jako důvod přijatelnosti mohla obstát jen v krajních případech, pokud by v průběhu řízení o žalobě došlo k hrubým vadám, které by svojí povahou byly proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, případně pokud by rozhodnutí soudu vykazovalo tak extrémně závažné nedostatky, že by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat je bez povšimnutí.

[10] Takové vady však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku ani v průběhu řízení, které předcházelo jeho vydání, neshledal. Městský soud se řádně vypořádal se všemi námitkami uplatněnými v žalobě. Jeho úvahy jsou jasné a srozumitelné, závěr o zákonnosti rozhodnutí žalovaného je řádně odůvodněn. Podmínky přijatelnosti kasační stížnosti tak v projednávané věci nejsou splněny.

[11] S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[12] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. listopadu 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu